

Když jsem o pět hodin později otevřela oči, bylo sedm ráno, sobota 4. srpna. Chvilí trvalo, než jsem se probrala. Čekal mě nejtěžší den od chvíle, kdy mě Mario opustil, ale já to ještě nevěděla.

Natáhla jsem ruku k Mariovi. Byla jsem si jistá, že spí vedle mě jako obvykle, ale nic jsem nenahmatala. Dokonce ani jeho polštář, který jsem sama vyhodila. Připadalo mi, jako by se postel rozšířila a smrskla zároveň. Třeba jsem já vyrostla nebo naopak zhubla, říkala jsem si.

Cítila jsem se otupěle, jako kdybych měla nějaké problémy s oběhovým systémem. Měla jsem nateklé prsty. Povšimla jsem si, že jsem si večer nesundala z prstů prsteny a neodložila je na noční stolek, jak jsem měla ve zvyku. V kůži prsteníčku jsem cítila otláčeninu, která, jak se mi zdálo, způsobovala malátnost celého těla. Opatrnými pohyby jsem se pokusila prsteny sundat. Dokonce jsem si naslinila prst, ale ani to nepomáhalo. Na jazyku mi však zůstala kovová pachutí zlata.

Zadívala jsem se na neznámou část stropu. Civěla jsem však na prázdnou bílou stěnu. Velká vestavěná skříň, kterou jsem po probuzení viděla každé ráno, záhadně zmizela. Nohy mi trčely do prázdna, nad hlavou jsem nenahmatala dřevěné čelo postele. Všechny smysly jsem měla otupělé, připadala jsem si, jako by mě ve spánku někdo zabalil do látky, každý prst zvlášť omotal plstí, do uší mi nacpal vatou a to všechno spojil s přikrývkou i okolním světem.

S vypětím sil jsem se opatrně zvedla na loktech, abych prudkým pohybem nepotrhala postel i s celou místností, abych nepotrhala sebe jako etiketu, kterou někdo příliš rychle stáhl z lahve. Patrně jsem se v noci přesunula, dospěla jsem s námahou k názoru. Musela jsem opustit svou stranu postele a celou noc se převalovala na propoceném prostěradle. Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Spávala jsem schoulená na své straně postele, aniž bych změnila polohu. Jiné vysvětlení jsem ale nenašla. Po pravici jsem viděla polštáře, po levici zase vestavěnou skříň. Zcela vyčerpaná jsem opět padla na prostěradlo.

V tu chvíli se však ozvalo zaklepaní na dveře. Vzápětí se v nich objevila Ilaria v pomačkaném pyžamu a s unaveným výrazem.

„Gianni se mi pozvracel do postele,“ oznámila mi.

Úkosem jsem se na ni podívala, aniž bych zvedla hlavu z prostěradla. Náhle jsem si ji představila starou. Měla pozměňené rysy a co nevidět měla zemřít, možná už zemřela, přesto se mi v něčem podobala. Byla přízrakem dítěte, jakým jsem byla i já. Tohle jsem totiž byla já. Hlavou se mi v rychlém sledu hnaly vybledlé výjevy a celé věty, jen vyslovené příliš chvatně. Šepot. Uvědomila jsem si, že se mi motají mluvnické časy. Nejspíš důsledek špatného probuzení. Čas je jen povzdech, napadlo mě. Dneska je řada na mně, zanedlouho přijde na moji dceru. Totéž se stalo mojí mámě i všem mým předkyním. Možná se to právě dělo, jim i mně současně. Nebo se to teprve stane.

Rozhodla jsem se vstát, ale nemohla jsem. Jako bych neuposlechla příkaz nadřízeného. „Vstávej,“ řekla jsem si znovu razantněji. Zůstalo však jen u záměru, který se mi coby sotva slyšitelné slovo třepotal kdesi mezi ušima. Byla jsem dítě, pak dívka, hledala jsem muže, teď jsem o něj přišla, až do smrti budu nešťastná, dnes v noci jsem ze zoufalství kouřila péro Carranovi, jen abych odčinila urážku své frndy a poníženou hrdost.

„Už jdu,“ hlesla jsem, aniž bych se pohnula.

„Proč jsi spala nakřivo?“

„Nevím.“

„Gianni si položil pusku na můj polštář,“ žalovala Ilaria.

„No a co?“

„Zašpinil mi postel i polštář, musíš mu vynadat.“

Vstala jsem jen silou vůle, zvedala jsem váhu, na kterou jsem neměla dostatek sil. Pořád jsem nedokázala pochopit, že to já tolik vážím. Připadalo mi, jako bych byla z olova, a neměla jsem nejmenší chuť tahat se s takovou vahou až do večera. Zívla jsem, otočila hlavou doleva, pak doprava. Znovu jsem si pokusila sundat z ruky prsteny, ale ani tentokrát se mi to nepovedlo.

„Jestli ho nepotrestáš, tak tě štípnu,“ zahrozila mi Ilaria.

Do dětského pokoje jsem se záměrně přesouvala jen pomalými pohyby. Předě mnou šla Ilaria, která naopak doslova žhnula netrpělivostí. Otto zaštěkal a zakňučel. Pak jsem ho slyšela hlasitě čenichat za dveřmi oddělovacími ložnice od obývacího pokoje.

Gianni ležel na Ilariině posteli ve stejném oblečení, v jakém jsem ho viděla předešlého večera. Byl ale celý zpocený, bledý, oči měl zavřené, i když evidentně nespal. Lehký přehoz měl pozvracený, na zemi jsem také zahlédla velkou zažloutlou skvrnu.

Nic jsem mu neřekla, nepovažovala jsem to za nutné. Zamířila jsem do koupelny, odplivla si do umyvadla a vypláchla si ústa. Pak jsem se natáhla pro hadr. Snažila jsem se pohybovat co možná nejpomaleji, přesto mi to gesto připadalo příliš prudké. Proti mé vůli se můj pohled svezl na stranu a pokrivil se tak, až jsem se lekla, že může uvést do pohybu zeď, zrcadlo, nábytek, zkrátka všechno kolem mě.

Dlouze jsem se nadechla. S obrovským úsilím jsem pohled doslova přilepila k hadru a už ho z něj nespustila. Ovládla jsem paniku, která se mě pomalu začala zmocňovat. Vrátila jsem se do dětského pokoje, klekla si na zem a začala čistit podlahu. Nakyslý zápach zvratků ve mně probudil vzpomínky na kojení, dětské kašičky a nečekaná ublinknutí. Zatímco jsem ze země stírala stopy po Gianniho nevolnosti, vzpomínala jsem na Chudinku z Neapole a její ubrečené děti, které tišila bonbony. Vybavila jsem si, že na ně po určité době, už coby opuštěná matka, začala křičet. Prý ji úplně zničily, vinila je i z toho, že ji opustil manžel. Nejdříve ženské vytahají břicho, pak prsa, a ještě si pořád na něco stěžují. Takhle přesně to říkávala. Moje máma po ní tu větu opakovala tak, abych ji neslyšela. Souhlasila s ní. Nyní mi táž věta zněla v hlavě hned dvakrát. Jednou jsem ji slyšela jako malá holka, která si hraje

pod stolem, krade flitříky a strká si je do pusy. Po druhé mi rezonovala v uších už coby dospělé ženě, která klečí vedle postele své dcery a mechanicky vykonává nechutnou povinnost a vnímá prakticky jen zvuk ulepeného hadru čvachtajícího po podlaze. Jak se vlastně choval Mario? Byl něžný. Obě moje těhotenství zvládal s naprostým klidem, bez jediné známky nevole. Dokonce se se mnou chtěl milovat častěji než jindy, já byla překvapivě také k sexu svolnější. Mechanicky jsem drhnula podlahu a přitom jsem v duchu počítala. Bez emocí jsem se probírala čísly. Ilarii byl rok a půl, když se v našem životě objevila Carla, Giannimu bylo necelých pět. Neměla jsem tedy práci, žádnou práci, dokonce jsem ani nepsala, už více než pět let. Žila jsem v cizím městě, na které jsem si pořád nedokázala zvyknout. Neměla jsem tu rodiče, které bych mohla požádat o pomoc, a i kdybych je tu měla, stejně bych je o pomoc nepožádala. Nepatřím mezi lidi, co se prosí o pomoc druhých. Chodila jsem na nákupy, vařila jsem, uklízela jsem, vláčela jsem se s oběma dětmi po ulicích, po bytě... Byla jsem vysílená, zoufalá. Starala jsem se o nejrůznější lhůty a termíny, o naše finance, běhala jsem do banky, na poštu. Do speciálního bločku jsem si do puntíku přesně zaznamenávala příjmy a výdaje, jako bych byla účetní a připravovala každý měsíc daňové přiznání. Vlastně jsem i trochu psala, mezi čísla jsem vpisovala svoje momentální pocity. Tak například sousto, které moje děti neustále honily v ústech. Kaše živé organické hmoty, jež se rozmělnuje a následně

opět pojí, ztrácí svou živoucí podstatu, jen aby zasytila dvě nenažrané pijavice zanechávající za sebou jen chuť a zápach svých žaludečních šťáv. Kojení, fuj, jak zvířecí počínání. A pak nasládlý zápach dětských kašiček. I kdybych se myla od rána do večera, stejně bych se ho nezbavila. Mario si ke mně občas lehl a vzal si mě. On byl unavený z práce, mě zase zcela vyčerpala péče o děti. V milování z té doby nebyly emoce. Přiléhal k mému tělu zapáchajícímu po mléku, sušenkách nebo krupici s jakýmsi zoufalstvím, které, aniž by to věděl, zcela ladilo s mými pocity. Vlastně jsem byla objektem incestu, napadlo mě a do nosu mě znovu udeřil smrad Gianniho zvratků. Byla jsem spíš matkou k znásilnění než milenkou. Začal si tedy hledat jinou, vhodnější k milování. Utekl pocitu viny, dojímal se, vzdychal. Carla coby lék na Mariovu neukojenou touhu nastoupila na scénu v ten nejvhodnější okamžik. Byla o třináct let starší než Ilaria, o deset let starší než Gianni a o sedm let starší než já, když jsem schovaná pod stolem poslouchala mámu, jak vypráví o Chudince z Mazziniho náměstí. Mario měl před ní dát přednost naší společné budoucnosti, on ale prahl po minulosti, po mladé dívce, kterou kdysi měl a po které znovu nostalgicky toužil. Carla si ale myslela, že mu nabízí budoucnost. Dokonce ho donutila, aby tomu sám uvěřil. Všichni jsme tehdy byli jaksi zmatení. I já jsem v době, kdy jsem vychovávala Mariovy děti, čekala na časy, které se už neměly vrátit. Čekala jsem, až budu opět mladá, štíhlá, energická žena se zářivou budoucností.

Ne, pomyslela jsem si, když jsem dovytírala podlahu a s námahou se postavila. Budoucnost je od jistého okamžiku jen nutností žít v minulosti.

19

„Blééé,“ řekla Ilaria a se zhnuseným šklebem mi ustoupila z cesty, když jsem kolem ní procházela vyždímat hadr do koupelny. Kdybych se co nejrychleji dala do obyčejných domácích prací, třeba by se mi ulevilo, napadlo mě. Mohla bych třeba začít prádlem. Roztřídit ho na barevné a bílé. Zapnout pračku. Ze všeho nejdříve jsem však musela utišit své vnitřní rozpoložení, své myšlenky. Honily se mi v hlavě, jedna přebíjela druhou, míchaly se mi dohromady. Do toho se mi pletly útržky vět a střepy výjevů. Hemžily se jako velký včelí roj, svazovaly mi ruce a já se musela hodně soustředit, abych něco nerozbila. Pečlivě jsem vyždímala hadr a mýdlem si namazala okolí snubního prstýnku a velkého prstenu s akvamarínem, který jsem měla po mámě. Pomalu jsem si oba stáhla z prstů, nezaznamenala jsem však žádné zlepšení. Připadalo mi, jako bych měla tělo zacpané špuntem, žíly svázané do pevných uzlů. Automaticky jsem pak prstény odložila na okraj umyvadla.

Vrátila jsem se do dětského pokoje, sklonila se k Giannimu a bezděčně mu přiložila rty na čelo.

„Strašně mě bolí hlava,“ hlesl.

„Vstávej,“ přikázala jsem mu nemilosrdně. Gianni se na mě zadíval zcela ohromen absencí soucitu a s námahou vstal. S předstíraným klidem jsem postel převlékla a pozvracené povlečení jsem hodila do koše na špinavé oblečení. Až pak jsem si vzpomněla, že jsem mu chtěla říct: „Tak. Můžeš si zase lehnout. Přinesu ti teploměr.“

„Musíš mu jednu vrazit,“ trvala na svém Ilaria.

Já ale bez jediného slova začala hledat teploměr a na její požadavek jsem nereagovala. Ilaria mě potrestala štípáním. Sledovala, jak se zachovám.

Ani tentokrát se však žádné reakce nedočkala. Nic jsem necítila. Zkusila to tedy znovu, samým úsilím a soustředěním zrudla v obličeji. Když jsem konečně teploměr našla, odsunula jsem Ilarii loktem stranou, vrátila jsem se k Giannimu a strčila mu ho do podpaždí.

„Pevně si ho přimáčkni,“ přikázala jsem mu a ukázala na hodiny visící na stěně. „Za deset minut si ho vyndáš.“

„Dala jsi mu ho špatně,“ rýpla si Ilaria vyzývavě.

I nadále jsem ji ignorovala. Gianni si však teploměr zkontroloval a vyčítavým pohledem mě upozornil, že jsem mu ho do podpaždí skutečně zasunula špatnou stranou. Pozor! Nic jiného mi nepomůže, musím si na všechno dávat pozor. Upravila jsem tedy teploměr do správné polohy a vyhnula se pohledu na Ilarii, která s výrazem dokonalého zadostiučinění říkala: „To já jsem si toho všimla jako první.“ Pokývala jsem hlavou. Fajn, no tak jsem se spletla! A proč? Protože musím dělat tisíc věcí najednou,

nadávala jsem v duchu. To vy dva mě takhle nutíte žít už skoro deset let. A navíc ještě nejsem ani pořádně probuzená, vždyť jsem si ještě ani nestačila dát kafe, nesnídala jsem.

Teď si můžu konečně postavit vodu, řekla jsem si. Ilarii přihřeju mléko, naskládám prádlo do pračky. V tu chvíli jsem ale znovu začala vnímat Ottovo štěkání a škrábání na dveře, v němž doposud nepolevil. Úplně jsem ho vytěsnila z hlavy, abych se mohla soustředit na Gianniho a jeho zdravotní stav. Teď už mi jednotlivá zaštěkání vybuchovala v hlavě jako elektrošoky.

„Už jdu!“ zakřičela jsem na něj.

Uvědomila jsem si, že jsem Ottu předešlého večera zapoměla vyvenčit. Chudák pes musel kňučet celou noc a teď doslova šílí nedočkavostí, má svoje potřeby. Ale to já přece taky. Připadala jsem si jako pytel živého masa a výkalů, tlačil mě močový měchýř, břicho mě bolelo. Tyhle myšlenky se mi honily hlavou bez známky sebelítosti, byly jen ledovým konstatováním. Chaotické zvuky bubnovaly do toho pytle masa, kterým jsem byla, jako kroupy na střechu auta: Pozvracel se... Strašně mě bolí hlava... Kde, sakra, je ten teploměr...? Haf, haf, haf! Tak dělej něco...!

„Musím vyvenčit psa,“ oznámila jsem rozhodným hlasem sama sobě.

Nasadila jsem Ottovi obojek, odemkla a pak s námahou vytáhla klíč ze zámku. Až na schodech, zrovna když jsem procházela kolem Carranových dveří, jsem si uvědomila, že jdu jen v noční košilce

a v pantoflích. Znechuceně jsem se pousmála. Ten blbec teď ještě určitě dospává tak náročnou noc. Ale co je mi po něm? Viděl mě v tom pravém světle, moje čtyřicetileté tělo si prohlédl do posledního detailu. A teď bych se měla stydět, že by mě náhodou zahlédl v nedbalkách? Co se ostatních sousedů týče, ti si už dávno hoví někde na letním bytě nebo v pátek odpoledne odjeli na víkend k moři, případně do hor. I my tři už bychom koneckonců alespoň měsíc odpočívali někde u moře, kdyby od nás Mario neodešel. Děvkař... V srpnu zkrátka býval náš dům liduprázdný. Na každé dveře jsem se posměšně zašklebila, vyplázla jsem jazyk a ukázala dlouhý nos. Měla jsem je všechny na háku. Šťastné rodinky, zazobanci... Vydělali majlant na činnostech, které měly být zdarma. Stejně jako Mario. I jemu tekly na konto tučné honoráře za prodávání nápadů, vědomostí nebo přesvědčivých tónů hlasu na přednáškách.

Z myšlenek mě vytrhla až Ilaria, která na mě ze schodů zakřičela: „Nechci tu zůstat v tom smradu!“

Ignorovala jsem ji. Vrátila se do bytu a vztekla za sebou bouchla dveřmi. Proboha, přece se o mě nemůžou přetahovat. Otto mě nedočkavě vlekl dolů ke dveřím. Snažila jsem se ho zpomalit, nemohla jsem za ním běžet. Kdybych jen trochu zrychlila, upadla bych. Už tak se mi každý schod, který jsem za sebou nechala, v paměti rozpíjel doztracena a zábradlí i žlutá stěna chodby po mém boku tvořily rozmazané šmouhy. Jasně jsem viděla jen jednotlivá

podlaží. Cítila jsem, jak mi za zády zůstává chvost zvířeného vzduchu. Byla jsem jako kometa. Bože, tohle je strašný den, pomyslela jsem si, když jsem se konečně ocitla na chodníku. Navzdory časné ranní hodině už bylo venku horko k zalknutí. Na ulici jsem viděla jen dvě auta: svoje a Carranovo. Možná jsem byla příliš unavená na to, abych dokázala udržet svůj svět v obvyklém pořádku. Možná jsem neměla ještě odcházet. Co jsem vlastně udělala? Postavila jsem si moka na sporák? Dala jsem si do něj vůbec kafe? Nalila vodu? Dotáhla jsem ho pořádně, aby jeho vrchní část při přehřátí neodlétla? Sakra... A co mléko pro Ilarii? Už jsem to připravila, nebo jsem se k tomu teprve chystala? Otevřít lednici, vyndat z ní krabici mléka, zavřít lednici, nalít mléko do hrnce, otevřít lednici, vrátit do ní mléko, zavřít lednici, zapnout hořák, postavit na něj hrnec s mlékem. Opravdu jsem všechny tyto úkony provedla správně?

Otto mě táhl po ulicích až do tunelu počmáraného obscénními nápisy a obrázky. V parku nikdo nebyl, hladinu řeky jako by někdo potáhl modrým igelitem, kopce na druhém břehu se barvily do vybledlé zelené. Nedoléhal ke mně žádný zvuk doprava, slyšela jsem jen zpěv ptáků. Jestli jsem nechala kafe a mléko na sporáku, tak se připalí. Nebo mléko vyteče z hrnce, zhasne plamen a plyn se rozšíří do celého bytu. Zase ta posedlost plynem... Neotevřela jsem ani okna. Nebo jsem je otevřela automaticky a teď si na to jen nemohu vzpomenout? Obvyklé činnosti si v duchu odškrťávám jako hotové, i když

jsem na ně ani nesáhla. Nebo jsem je skutečně vykonala a moje paměť to nezaznamenala? Pomalu jsem si začala vypočítávat všechny možnosti. Možná jsem se radši měla zavřít na záchod. V břiše mě už nesnesitelně tlačilo a píchalo. Slunce ostře podkreslovalo každíčkový list stromů, dokonce i jehličky na nedaleké borovici bych mohla spočítat. Ne, nepostavila jsem na sporák ani kafe, ani mléko. Byla jsem si stoprocentně jistá. Tak. A teď už si tu jistotu jen udržet. Dobře, teď Otto.

Pes poháněný svými potřebami nerespektoval, že jsem na tom podobně jako on, a táhl mě tak prudce, až se mi vodítko zařezávalo do dlaně. Prudkým šklubnutím jsem Ottu zastavila a odepnula vodítko z obojku. Vystřelil kupředu a během setiny sekundy se změnil ve velkou černou huňatou dělovou kouli. Pokropil patu nízkého stromku, o kus dál v trávě vykonal i velkou potřebu. Pak opět vystřelil na palouk, prohnal pár motýlů a zmizel v borovicovém hájku. Přemýšlela jsem, kdy taková zvířecí energie opustila mě. Možná během dospívání... Teď jsem divočela znovu. Zadívala jsem se na svoje lýtka a do podpaždí. Kdy naposledy jsem si vlastně holila nohy? Ještě před čtyřmi měsíci jsem měla pleť hladkou jako dětskou prdýlku. Když jsem se zamilovala do Maria, bála jsem se, abych se mu nezhnusila. Důkladně a často jsem se myla, voněla jsem se, pečovala o kůži, umanutě bojovala s každým nevzhledným detailem svého těla. Levitovat. Ano, nejradši bych levitovala. Od-poutala se od země tak, aby mě viděl, jak se lehce

vznáším vysoko ve vzduchu, což se dokonale krásným a čistým věcem stává. Neopouštěla jsem toaletu, dokud z ní nevyvětral nepříjemný zápach. Dokonce jsem pouštěla kohoutky s vodou, když jsem šla na malou, aby neslyšel crčení moči. Natírala jsem se nejrůznějšími krémy, pořád jsem se česala, vlasy jsem si myla každé dva dny. O kráse jsem smýšlela coby o každodenním úsilí popřít vlastní tělesnou existenci. Přála jsem si, aby miloval moje tělo a zapomněl na všechna ostatní. K tomu jej měla dovést má dokonalá krása, jak jsem úzkostně doufala. Anebo ne. Možná jsem si jen myslela, že jeho láska tuhle moji posedlost vyžaduje. Nebo ještě jinak. Třeba za to mohla moje máma, která mě odmala k přehnané péči o zevnějšek vedla. Už ani nevím, jestli jsem byla znechucená, ohromená nebo dokonce pobavená, když si sotva pětadvacetiletá holka, moje bývalá kolegyně z dob, kdy jsem pracovala pro aerolinie, přede mnou nahlas uprdla. Nejenže se tehdy nestyděla, ještě se na mě s veselýma očima spiklenecky usmála. Dnešní děvčata na veřejnosti bezostyšně říhají a pšoukají. Dělal to koneckonců i jedna moje spolužačka, vzpomněla jsem si. Tehdy nám bylo sedmnáct, o tři roky méně než Carle. Chtěla se stát baletkou, docházela do taneční školy. A šlo jí to. O přestávkách nádherně baletila po třídě mezi lavicemi. Avšak jednou, možná aby si získala pozornost kluků nebo se zbavila pověsti slušnačky, začala vypouštět z tělních otvorů plyny. Zadkem i pusou, zkrátka kudy jí to přišlo dřív. Zvířecí instinkty ženy... Přesně to jsem

cítila už od rána. Náhle mě zachvátila úzkost, až jsem si musela sednout na lavičku a zadržet dech. Bála jsem se, že se coby pytel masa rozpustím ve výkalech. Otto mi zmizel z dohledu, možná se už ani nechtěl vrátit. Slabě jsem zapískala. Musel se ztratit v podrostu stromků, které jsem v tu chvíli nepoznávala. Najednou mi moje okolí připadalo jako akvarel, a ne jako realita. Stály všude kolem mě. Topoly? Cedry? Akácie? Akáty? Jen jména, nic víc. Nevěděla jsem nic, neznala jsem dokonce ani jména stromů, které mi rostly přímo před domem. Dokonce bych je nedokázala ani popsat. Kmeny jsem náhle začala vidět jako skrz obrovskou lupu. Mezi mnou a jimi už neexistovala vzdálenost. Podle pravidel vyprávění bych si měla vzít metr a kalendář a spočítat, kolik času uplynulo a jaká vzdálenost stojí mezi námi a příslušnými předměty. Já ale všechno cítila ve své těsné blízkosti. Na chvílku jsem také měla pocit, že na sobě nemám noční košili, nýbrž dlouhý plášť s vyobrazením vegetace v okolí zámku Valentino, cest, mostu Kněžny Isabelly, řeky, našeho domu, dokonce i Otty. Proto jsem byla tak těžká a nafouklá. Vstala jsem a zasténala bolestí. Břicho jsem měla napnuté jako buben, močový měchýř také, už jsem to nemohla déle vydržet. Chodila jsem cikcak po parku, v ruce jsem pevně svírala klíče od domu, vodítkem jsem švihala do země. Ne. O stromech jsem skutečně nevěděla lautr nic. Topol...? Cedr libanonský? Borovice alpská? Jaký je rozdíl mezi akátem a akácií? Slovní triky, obyčejný klam,

zmatek... Možná v zemi zaslíbené neexistují slova, která mají zkrášlovat fakta. Škodolibě jsem se zasmála – sama sebou jsem v tu chvíli pohrdala –, zašla za nejbližší strom, vyhrnula si noční košilkou a vykadila se a vyčůrala do trávy. Bože, ta úleva...!

Řekla jsem to nahlas, ale tím jsem ta slova zahubila. Ještě v krku mi přišla jako náramně živoucí, jakmile však opustila mou ústní dutinu, zhasla jako svíčka ve větru. V tu chvíli ke mně z obrovské dálky dolehlo volání Ilarie.

„Mami! Mami, vrať se!“

Byla to slova znepokojené bytůstky. Neviděla jsem ji, dokázala jsem si však představit Ilarii pevně svírající dlaněmi zábradlí balkonu. Z dlouhého kusu podlahy trčícího nad prázdnotou měla hrůzu. Musela mě opravdu potřebovat, jestli se tam odhodlala vyjít. Třeba se opravdu pálilo mléko na plotně, třeba opravdu odlétla horní část moka, třeba se opravdu potichu plnil celý byt plynem. Proč bych se ale měla vrátit? S lítostí jsem si uvědomila, že ačkoliv mě moje dcera potřebuje, já ji nepotřebuji ani trochu. A Mario koneckonců také ne. To proto utekl za Carlou! Nepotřeboval ani Ilarii, ani Gianniho. Jestli chvíli váhal, pak mu v rozhodování pomohla touha. Vybral si život bez nás, zachtělo se mu bruslit na nekonečném kluzišti. To mně už se zachtělo jediné, jít až na dno. Opustit samu sebe, hluchá a němá se ponořit do svých vlastních cév, do vlastních vnitřností, do svého vlastního močového měchýře. Uvědomila jsem si, že i když bylo poměrně horké ráno, celé moje tělo pokrývá studený pot,

ledový povlak. Co se to se mnou dělo...? Jak mám vlastně najít cestu domů?

V tu chvíli se cosi vlhkého dotklo mého lýtka. Vedle mě stál Otto. Měl nastražené uši, jazyk mu visel z tlamy. Tvářil se opět jako hodný pejsek. Několikrát jsem se mu pokusila nasadit obojek, ani jednou se mi to však nepovedlo, i když se Otto nehýbal. Stál, sotva dýchal, v očích se mu zračil nezvyklý výraz. Snad smutek. Po dlouhé době se mi konečně podařilo nasadit psovi na krk obojek. „Tak pojď,“ řekla jsem. Zdálo se mi, že kdybych se za něj postavila a pevně vodítko sevřela, cítila bych na tváři horký vzduch, vyschlou kůži, zem pod nohama.